

dan eenmaal, wellicht weken lang. Maar dan op een morgen, als hij zijn schildersgerei al bijeen heeft om verweg op zoek te gaan, wordt zijn oog opeens getroffen door iets in de nabijheid: het licht speelt op het huisje, en de blauwe kiel van den boerenknecht, die plaswaarts roeit, vangt er een schamp van, en die blauwe vlek en het gelige groen weerspiegelen in het water, dat ook het wit en blauw van den hemel gevangen heeft. En dat wondere levende

Achterplaats van Het Vliegende Paard (foto 1940), gelijk aan het motief van het tevens afgebeelde schilderij van Weissenbruch

kleurenspeel zet zich voort langs de strekkende lijnen van de vaart; de spiegeling van den hemel komt aan den horizon samen met de wijde koepeling zelf, juist daar, waar een molen met staande wieken glinstert in de zon. De lange, al grijzende man, met zijn door weer en wind roodgebrande tronie, — „die olierookkop van Weiss” zou Jozef Israëls zeggen toen hij hem voortreffelijk uitbeeldde, — is opeens niet meer de gelijke van palingbegeerige visschers, maar de herschepper van een oogenblik van verrukking, waarin de mensch gelooft in de eeuwigheidswaarde van de schoonheid.”

„Jij althans puurt al poëzie uit de situatie,” spot mijn kameraad, die mijn alleenspraak met iets als verbazing had aangehoord. „Maar als je het zóó ziet, wil ik toegeven, dat de inspiratie van den schilder die van den dichter gelijken kan. Ik heb dat trouwens nooit ontkend; wel heb ik twijfel uitgesproken aan de diepere waarde van het resultaat der inspiratie. Nemen wij in het eene als in het andere geval een gevoeligen klankbodem aan, die, in trilling gebracht, teruggeeft wat hij ontvangt, versterkt, of misschien beter: veredeld door datgene wat de kwaliteit van den klankbodem eraan toevoegt, dan ben ik benieuwd of je bij jouw visscher-schilder een gelijke quantiteit aan veredelings-elementen aantonen kunt als bij een door de cultuur van eeuwen verfijnde dichterziel.”

„Ik zal het niet probeeren, mijn beste, want ik vrees, dat wij zoo elkaar niet gauw zullen naderen. Het gaat toch, naar mijn gevoelen niet over quantiteiten, maar alleen en uitsluitend over één ding, één kwaliteit als je wilt en dat is die van de zuiverheid. De kunstenaar is degen, die antwoord geeft op een roeping; hij moge dat doen vormende in de